

Arrest

nr. 346 917 van 20 mei 2026
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERSTREPEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sri Lankaanse nationaliteit te zijn, op 5 december 2025 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 13 november 2025 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 10 december 2025 met refertenummer 134412.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 februari 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 maart 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. BOUJDAINI, die *loco* advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat S. VAN ROMPAEY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 12 juni 2024 een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) in functie van zijn Belgische echtgenote.

1.2. De gemachtigde van de toenmalig bevoegde staatssecretaris voor Asiel en Migratie trof op 4 december 2024 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

1.3. Verzoeker diende op 21 mei 2025 een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter), ditmaal in functie van zijn Belgisch minderjarig kind.

1.4. De gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de minister) trof op 13 november 2025 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het

grondgebied te verlaten (bijlage 20). Verzoeker werd hiervan op 14 november 2025, per aangetekend schrijven, in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 21.05.2025 werd ingediend door:

Naam: K.(…) - Voorna(a)m(en): S.(…) - Nationaliteit: vluchteling erkend in ander land

Geboortedatum: (…)- Geboorteplaats: (…)- Identificatienummer in het Rijksregister: (…)

Verblijvende te: (…)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt opnieuw gezinshereniging aan, ditmaal in functie van zijn minderjarig Belgisch kind, de genaamde K.(…) N.(…) (RR. (…)) in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980.

Dit is de tweede aanvraag van betrokkene. De vorige aanvraag 12.06.2024 werd geweigerd op 04.12.2024.

In huidige aanvraag legt betrokkene geen nieuwe documenten voor.

Overwegende dat artikel 52 van het KB van 08.10.1981 van toepassing is op ‘het familielid dat zelf geen burger van de Unie is (…). en stelt dat ‘bij de aanvraag of minstens binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien de volgende documenten over te maken: 1° het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet; (…).’

Overwegende dat artikel 41, tweede lid stelt dat ‘de familieleden van de burger van de Unie bedoeld in artikel 40bis, §2, die geen burger van de Unie zijn, (…)-houder (moeten) zijn van de documenten die krachtens artikel 2 vereist zijn, dan wel op een andere wijze laten vaststellen of bewijzen dat ze het recht van vrij verkeer en verblijf genieten (…).’

Overwegende dat artikel 2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat de vreemdeling in het bezit dient te zijn van: ‘1° hetzij van de documenten die vereist zijn krachtens een internationaal verdrag, een wet of een koninklijk besluit; 2° hetzij van een geldig paspoort of van een daarmee gelijkgestelde reistitel, (…).’

Ter staving van zijn identiteit legt betrokkene een verstreken reistitel van Duitsland (met geldigheidsduur tot 12.07.2023), alsook een verstreken Duitse verblijfsvergunning (met geldigheidsduur tot 12.07.2023). Gezien art. 52, §2, 1° van het KB van 8.10.1981 stelt dat het om een bewijs moet gaan zoals wordt vermeld in art. 41, §2, eerste lid van de wet van 15.12.1980 (cf. een geldig paspoort) achten we die bepaling van toepassing als voorwaarde om de gezinshereniging te kunnen toestaan. Enkel voor de gezinsleden van EU-burgers die gebruik hebben gemaakt van hun vrij verkeer, kan op een andere wijze worden vastgesteld of betrokkene het recht van vrij verkeer geniet. Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met een sedentaire Belg en is niet in het bezit van een geldig paspoort/ reistitel.

Gezien betrokkene niet in het bezit is van een geldig paspoort/reistitel, voldoet hij dan ook niet aan de voorwaarden van artikel 40ter.

Het recht op verblijf in het kader van gezinshereniging art. 40ter wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al dient te worden ingetrokken. De Dienst Vreemdelingenzaken wenst er de aandacht op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt de aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen.

Overeenkomstig de overgangsmaatregelen bedoeld in artikel 24 van de wet van 18 juli 2025 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, wordt de verblijfsaanvraag onderzocht overeenkomstig artikel 40ter, zoals geformuleerd vóór de inwerkingtreding van de wet van 18 juli 2025.

(…)”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker onder andere de schending aan van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van het zorgvuldigheidsbeginsel als algemeen beginselen van behoorlijk bestuur. Verzoeker stelt hierbij het volgende:

“Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde enkel het verblijfsrecht heeft geweigerd omdat verzoeker niet over een geldig paspoort/reistitel beschikt.

De identiteit van verzoeker wordt als dusdanig niet betwist in de bestreden beslissing.

De authenticiteit van het paspoort wordt niet in vraag.

Ook de afstammingsband tussen verzoeker als vader van een statische Unieburger, zijnde het Belgisch kind wordt niet betwist.

1. De voorwaarde dat het identiteitsdocument van de ouder van een Belgisch minderjarig kind 'geldig' moet zijn, werd ingevoerd door de wet diverse bepalingen van 4 mei 2016.

In het geval van onderlinge afhankelijkheid tussen het Belgisch kind en zijn derdelands ouder is de onderliggende basis waartegen beslist wordt over het verblijf van die ouder het artikel 20 VWEU.

Indien een minderjarige statische Unieburger samenwoont met zijn beide ouders en één van die ouders een derdelander is, geldt er een (weerlegbaar) vermoeden van afhankelijkheid tussen de derdelands ouder en het kind (HvJ 5 mei 2022, C-451/19 en 532/19, Subdelegacion del Gobierno en Toledo tegen XU en QP).

In dat geval geniet de ouder een afgeleid verblijfsrecht op basis van artikel 20 VWEU, zelfs indien niet aan de voorwaarden van het nationale recht voldaan is.

Het verblijfsrecht voor ouders van Belgische kinderen vloeit voort uit de rechtspraak van het HvJ over artikel 20 VWEU en geeft toepassing aan het Zambrano-arrest. In dat kader merkte ook het Grondwettelijk Hof reeds op dat de Belgische wetgever, overeenkomstig de rechtspraak van het Hof van Justitie, rekening hield met de bijzondere band van afhankelijkheid die bestaat tussen jonge kinderen en hun ouders door in de oude versie van artikel 40ter Verblijfswet (vóór de wetwijziging van 4 mei 2016) de gezinshereniging van minderjarige Belgen met hun ouders toe te laten zonder hen aan bijkomende voorwaarden te onderwerpen (GwH 26 september 2013, nr. 2013/121, B.59.6.).

In het arrest XU en QP herhaalt het Hof:

“67 De omstandigheid dat de andere ouder, wanneer deze Unieburger is, echt in staat is om de dagelijkse daadwerkelijke zorg voor het kind alleen te dragen, en daartoe bereid is, vormt een gegeven dat relevant is, maar op zichzelf niet volstaat om te kunnen vaststellen dat er tussen de ouder die derdelander is en het kind geen sprake is van een zodanige afhankelijkheidsverhouding dat het kind gedwongen zou zijn het grondgebied van de Unie te verlaten indien aan die derdelander een verblijfsrecht werd geweigerd. Om tot een dergelijke vaststelling te komen moeten immers, in het belang van het kind, alle betrokken omstandigheden in de beschouwing worden betrokken, meer in het bijzonder de leeftijd van het kind, zijn lichamelijke en emotionele ontwikkeling, de mate van zijn affectieve relatie zowel met de ouder die burger van de Unie is als met de ouder die onderdaan van een derde land is, evenals het risico dat voor het evenwicht van het kind zou ontstaan indien het van deze laatste ouder zou worden gescheiden [arresten van 10 mei 2017, Chavez-Vilchez e.a., C-133/15, EU:C:2017:354, punt 72, en 8 mei 2018, K.A. e.a. (Gezinshereniging in België), C-82/16, EU:C:2018:308, punt 72].”

Het Hof verlijnt dit verder:

“69 Bovendien kan, met name gelet op hetgeen in de punten 65 tot en met 67 van het dit arrest is opgemerkt, wanneer de minderjarige Unieburger duurzaam samenwoont met zijn twee ouders en het gezag over dit kind en de wettelijke, affectieve en financiële last van dit kind dus dagelijks door deze twee ouders worden gedeeld, op weerlegbare wijze worden vermoed dat er sprake is van een afhankelijkheidsverhouding tussen deze minderjarige Unieburger en zijn ouder, die derdelander is, ongeacht het feit dat de andere ouder van dit kind, zoals in punt 59 van dit arrest is benadrukt, als onderdaan van de lidstaat op het grondgebied waarvan dit gezin is gevestigd, beschikt over een onvoorwaardelijk recht om op het grondgebied van deze lidstaat te verblijven.” (eigen onderlijning)

Verwerende partij dient dan ook over te gaan tot een zorgvuldig onderzoek naar de vraag of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat tussen verzoekende partij en haar kind van ongeveer 1 jaar op het ogenblik van de bestreden beslissing, waardoor de weigering om aan verzoeker een afgeleid verblijfsrecht toe te kennen tot gevolg zou kunnen hebben dat het Belgisch kind feitelijk gedwongen zal worden het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten.

In die zin sluit het arrest van het Grondwettelijk Hof, nr. 131/2024 van 21 november 2024 ook aan bij deze rechtspraak van het HvJ met betrekking tot de vereiste van de voorlegging van een geldig identiteitsbewijs, en koppelt het GwH dit aan het hoger belang van het kind (en dus ook de onderlinge afhankelijkheidssituatie die eveneens geënt is op het hoger belang van het Kind. Het GwH oordeelt met name dat voor de toepassing van het hoger belang van de betrokken kinderen het noodzakelijk is om alternatieven toe te laten voor ‘een geldig identiteitsbewijs’: “B.12.2. (...) Die maatregel brengt onevenredige gevolgen met zich mee ten aanzien van het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven van personen die, zoals de verzoekende partij voor het verwijzende rechtcollege, hun identiteit en de afstammingsband met andere middelen kunnen aantonen, terwijl andere procedures van de wet van 15 december 1980 voorzien in alternatieven voor de verplichting om een geldig identiteitsdocument voor te leggen, zowel jegens de andere familieleden van een Belg als jegens de bloedverwanten in opgaande lijn van andere categorieën van kinderen die het recht op gezinshereniging openen. Die afwezigheid van alternatieven laat evenmin toe rekening te houden met het hogere belang van het Belgische kind dat het recht op gezinshereniging opent.”

(...)

Verder moet er uiteraard ook gewezen worden op GwH, arrest nr. 131/2024 van 21 november 2024, waarin wordt geoordeeld dat de eis dat een ouder die gezinshereniging vraagt met een minderjarig Belgisch kind volgens artikel 40ter Verblijfswet (Vw) zijn identiteit alleen bewijzen kan met een geldig identiteitsdocument en dit onmogelijk zou kunnen door middel van een ander bewijsstuk de artikelen 10, 11, 22 en 22bis Grondwet schendt, en dat alternatieve bewijzen van identiteit aanvaard moeten kunnen worden.

Verwerende partij motiveert niet waarom de door verzoeker voorgelegde Duitse identiteitsdocumenten als vluchteling geen alternatief bewijs van identiteit zouden vormen.

Ten eerste heeft verzoeker geen andere mogelijkheid om zijn identiteit aan te tonen. Als erkend vluchteling is hij in de onmogelijkheid om contact op te nemen met zijn ambassade van zijn land van herkomst.

Het feit dat er in voorliggend geval geen alternatieve bewijsdocumenten worden aanvaard maakt dan ook een schending uit van het evenredigheidsbeginsel, samen met artikel 8 van het EVRM en het hoger belang van het kind.

Ten tweede is er voor verzoeker geen enkele indicatie voorhanden om te twijfelen over zijn identiteit. Er zijn geen inconsistente verklaringen over zijn identiteitsgegevens, en er is geen discrepantie tussen zijn identiteitsgegevens op verschillende documenten.

Een identiteitsdocument kan worden omschreven als “een document dat één enkele burgerlijke identiteit van een persoon bevestigt en deze definieert in functie van de uitvaardigende staat. Het document bevat de persoonsgegevens van de betrokkene (uiteraard minstens de naam en enkele andere gegevens zoals geboortedatum en -plaats, geslacht, adres en nationaliteit, eventueel aangevuld met de namen van de ouders, leeftijd, beroep, en andere biografische informatie en daarnaast een foto, eventueel aangevuld met andere biometrische informatie zoals vingerafdrukken of irismetingen). Een identiteitsdocument maakt het mogelijk een fysiek individu te koppelen aan bepaalde persoonsgegevens.” (RvV nr. 321 541 van 13 februari 2025).

Verzoeker zijn vluchtelingenpaspoort betreft een gewaarmerkt en gehandtekend document afgegeven door de Duitse autoriteiten aan verzoeker als vluchteling, en is voorzien van een foto.

Het document werd afgeleverd in 2020 en is vervallen in 2023 maar bewijst nog steeds verzoekers identiteit. Hij kan er enkel niet geldig meer mee reizen.

Uit het arrest van het Grondwettelijk Hof dat blijkt dat voor de toepassing van het hoger belang van de betrokken kinderen het noodzakelijk is om alternatieven toe te laten voor ‘een geldig identiteitsbewijs’:

“B.12.2. (...)

Die maatregel brengt onevenredige gevolgen met zich mee ten aanzien van het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven van personen die, zoals de verzoekende partij voor het verwijzende rechtscollege, hun identiteit en de afstammingsband met andere middelen kunnen aantonen, terwijl andere procedures van de wet van 15 december 1980 voorzien in alternatieven voor de verplichting om een geldig identiteitsdocument voor te leggen, zowel jegens de andere familieleden van een Belg als jegens de bloedverwanten in opgaande lijn van andere categorieën van kinderen die het recht op gezinshereniging openen. Die afwezigheid van alternatieven laat evenmin toe rekening te houden met het hogere belang van het Belgische kind dat het recht op gezinshereniging opent.”

Een Duitse verblijfskaart als vluchteling, samen met een Duitse reispas voor vluchtelingen waarvan de geldigheid verstreken is, en het feit dat verzoeker erkend werd als vluchteling zou een alternatief moeten zijn voor de vereiste van een geldig paspoort gezien er biometrisch bewijs van verzoekers identiteit geleverd wordt, er geen inconsistenties zijn tussen verzoekers identiteitsdocumenten en verklaringen en de gegevens op de geboorteaktes van zijn kinderen en er geen enkele redelijke twijfel is over verzoekers identiteit en de afstamming.

Het is niet evenredig om verzoeker tegen te werpen dat zijn Duitse reistitel, een lidstaat waar hij niet langer over een verblijfsrecht beschikt, niet langer geldig is, terwijl er geen redelijke twijfels zijn over verzoekers identiteit en deze vaststaat zodat voldaan is aan de doelstelling van de voorwaarde de identiteit van verzoeker te bewijzen.

(...)”

Als bijlage bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker een e-mail gericht aan de verwerende partij dat werd opgesteld door zijn raadsman op 17 maart 2025 (Verzoekschrift, bijlage 2).

2.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid er onder meer toe om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 1 december 2022, nr. 255.148).

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) merkt voorafgaand op dat de gemachtigde van de minister zich in de bestreden beslissing bezondigt aan een materiële misslag waar hij verwijst naar artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (het vreemdelingenbesluit) en artikel 41, tweede lid (thans artikel 41, § 2, eerste lid) van de vreemdelingenwet om aan te tonen dat verzoeker bij zijn aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) een geldig paspoort zou moeten neerleggen. Deze verwijzingen zijn immers weinig dienstig aangezien verzoeker familielid is van een ‘statische Belg’ en er in dit geval een specifieke documentaire voorwaarde is bepaald in artikel 40ter, §2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet.

2.4. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 40ter van de vreemdelingenwet, en in het bijzonder artikel 40ter, §2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet, zoals gewijzigd bij de wet van 10 maart 2024 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen inzake het recht op gezinshereniging (BS 22 augustus 2024), luidt als volgt:

“§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die geen gebruik maakte van zijn recht van vrij verkeer en verblijf overeenkomstig artikel 21 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, dan wel niet voldoen aan de voorwaarden zoals voorzien in § 1:

(...)

3° de rechtstreekse bloedverwanten in opgaande lijn in de eerste graad, die het ouderlijk gezag inclusief het recht van bewaring over een minderjarig Belg uitoefenen, voor zover zij de minderjarige Belg op het grondgebied begeleiden of zich bij hem voegen en de daadwerkelijke zorg over hem dragen en op voorwaarde dat zij hun identiteit aantonen door middel van een geldig identiteitsdocument.”

2.5. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker ter gelegenheid van zijn aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) van 21 mei 2025 een verstreken reistitel van Duitsland (*Reiseausweis Abkommen vom 28. Juli 1951*) neerlegde met een geldigheidsduur tot 12 juli 2023, alsook een verstreken Duitse verblijfsvergunning (*Aufenthaltskarte*) met dezelfde geldigheidsduur.

2.6. In de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoeker *“(…) niet in het bezit (is) van een geldig paspoort/ reistitel”* terwijl dit nochtans wel vereist wordt door het hierboven geciteerde artikel 40ter, §2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing bevat de volgende overwegingen betreffende de door verzoeker neergelegde documenten:

“Ter staving van zijn identiteit legt betrokkene een verstreken reistitel van Duitsland (met geldigheidsduur tot 12.07.2023), alsook een verstreken Duitse verblijfsvergunning (met geldigheidsduur tot 12.07.2023). Gezien art. 52, §2, 1° van het KB van 8.10.1981 stelt dat het om een bewijs moet gaan zoals wordt vermeld in art. 41, §2, eerste lid van de wet van 15.12.1980 (cf. een geldig paspoort) achten we die bepaling van toepassing als voorwaarde om de gezinshereniging te kunnen toestaan. Enkel voor de gezinsleden van EU-burgers die gebruik hebben gemaakt van hun vrij verkeer, kan op een andere wijze worden vastgesteld of betrokkene het recht van vrij verkeer geniet. Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met een sedentaire Belg en is niet in het bezit van een geldig paspoort/ reistitel.

Gezien betrokkene niet in het bezit is van een geldig paspoort/reistitel, voldoet hij dan ook niet aan de voorwaarden van artikel 40ter.”

2.7. Verzoeker betwist in zijn middel nergens als dusdanig dat hij niet beschikt over een *“geldig identiteitsdocument”* zoals vereist door artikel 40ter, §2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet, maar hij verwijst in zijn enig middel naar rechtspraak van het Grondwettelijk Hof (GwH 21 november 2024, nr. 131/2024). Overeenkomstig dit arrest zou hij een alternatieve mogelijkheid aangeboden moeten hebben gekregen om zijn identiteit aan te tonen, zo stelt verzoeker. Hij benadrukt dat de gemachtigde van de minister *in casu* niet motiveert waarom de door hem voorgelegde (vervallen) identiteitsdocumenten geen alternatief bewijs van identiteit zouden vormen.

2.8. De Raad stelt vast dat het Grondwettelijk Hof in het voormelde arrest het volgende stelt in verband met het oud artikel 40ter, §2, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet (thans artikel 40ter, §2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet):

“Die maatregel brengt onevenredige gevolgen met zich mee ten aanzien van het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven van personen die, zoals de verzoekende partij voor het verwijzende rechtscollege, hun identiteit en de afstammingsband met andere middelen kunnen aantonen, terwijl andere procedures van de wet van 15 december 1980 voorzien in alternatieven voor de verplichting om een geldig identiteitsdocument voor te leggen, zowel jegens de andere familieleden van een Belg als jegens de bloedverwanten in opgaande lijn van andere categorieën van kinderen die het recht op gezinshereniging openen. Die afwezigheid van alternatieven laat evenmin toe rekening te houden met het hogere belang van het Belgische kind dat het recht op gezinshereniging opent.” (B.12.2.).

In dit arrest wordt aldus gesteld dat op basis van het toen geldende artikel 40ter, §2, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet (thans dus artikel 40ter, §2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet) alternatieve bewijsmogelijkheden moeten worden toegestaan aan ouders van een minderjarige statische Belg om hun identiteit te bewijzen. De vereiste voor ouders van een Belgisch minderjarig kind om een geldig identiteitsdocument voor te leggen, kan dus niet onverkort gelden zonder enige tempering. Verzoeker kan

aldus gevolgd worden in zijn standpunt dat de bestreden beslissing niet conform is aan de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof.

2.9. De Raad kan zich niet uitspreken over de vraag of de door verzoeker aangeleverde documenten een deugdelijk alternatief vormen voor de verplichting om een geldig identiteitsdocument voor te leggen, maar stelt wel vast dat verzoeker stukken heeft neergelegd die - hoewel ze niet langer geldig zijn - lijken te voldoen aan de in het middel aangehaalde definitie van een 'identiteitsdocument'. De gemachtigde van de minister heeft zich in zijn beslissing beperkt tot de vaststelling dat de *“betrokkene niet in het bezit is van een geldig paspoort/reistitel, (...) (en) dan ook niet (voldoet) aan de voorwaarden van artikel 40ter”*. Er werd geen onderzoek gevoerd naar de voorgelegde bewijsstukken met betrekking tot zijn identiteit waardoor de verwerende partij een invulling geeft aan artikel 40ter, §2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet die niet strookt met het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof.

2.10. In haar nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij als volgt op de kritiek van verzoeker:

“3. In de bestreden beslissing verwijst verweerder naar de wettelijke vereiste in artikel 40ter juncto artikel 41, §2 Vreemdelingenwet van een geldig paspoort/reistitel. Verder worden de door verzoekende partij voorgelegde identiteitsdocumenten opgesomd, namelijk een verstreken reistitel van Duitsland (met geldigheidsduur tot 12.07.2023), alsook een verstreken Duitse verblijfsvergunning (met geldigheidsduur tot 12.07.2023). Verweerder stelt op objectief en concrete wijze vast dat:

(...)

Verzoekende partij ontkent niet dat hij enkel een verstreken Duitse reistitel en een verstreken Duitse verblijfsvergunning voorlegt, wel meent hij dat gezien zijn status van erkend vluchteling in Duitsland, niet serieus van hem kan worden verwacht contact op te nemen met de ambassade van de door hem gevreesde autoriteiten. Echter dergelijke verplichting vloeit geenszins voort uit de bestreden beslissing.

De eerste aanvraag om machtiging tot verblijf van verzoeker werd om dezelfde reden afgewezen, zodat verzoeker zich welbewust is van de verplichting die op hem rust. Nu dient verzoeker op 12.06.2024 een tweede aanvraag in, ditmaal in functie van het Belgisch minderjarig kind, en stelt de gemachtigde vast:

“In huidige aanvraag legt betrokkene geen nieuwe documenten voor.”

De relevante bepaling, ingevoerd bij de wet van 25 april 2007, werd vervangen bij de wet van 4 mei 2016 houdende diverse bepalingen inzake asiel en migratie en tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen (BS 27 juni 2016, artikel 18). Voorheen (sinds de inwerkingtreding van wet van 8 juli 2011) bepaalde artikel 40ter van de Vreemdelingenwet omtrent de ouders van minderjarige Belgen:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft: – (...) – de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.”

Er moet dan ook worden vastgesteld dat de wetgever met de voormelde wet van 4 mei 2016 de documentaire voorwaarde voor de aanvraag van een ouder van een Belgisch minderjarig kind heeft aangescherpt.5 Sinds de inwerkingtreding van deze wet is het immers vereist dat de vader of moeder van een minderjarige Belg zijn of haar identiteit bewijst door middel van “een geldig identiteitsdocument”, terwijl het voorheen volstond om “een identiteitsdocument” over te leggen.

4. Verzoekende partij beschikte tot 12.07.2023 over een geldige reistitel zodat zijn hoedanigheid van vluchteling geenszins in de weg staat aan het kunnen bekomen van de bij artikel 40ter vereiste documenten. Verzoekende partij rept met geen woord om welke reden hij zich niet tot de Duitse instanties zou kunnen wenden tot verlenging van zijn verblijfsvergunning, evenmin ligt enig stuk voor waaruit kan blijken dat hij zich tot de Duitse instanties heeft gewend ter verlenging van zijn vergunning/reistitel en zijn verzoek negatief werd afgesloten.

Het schrijven van de raadsman van verzoeker van 17.03.2025 waarin zijn specifieke situatie van erkend vluchteling wordt benadrukt en de onmogelijkheid om contact te nemen met de ambassade van het herkomstland, waardoor zijn identiteit als voldoende aangetoond moet worden beschouwd, brengt geen enkel nieuw stuk bij en benadrukt de hoedanigheid van vluchteling, welk niet ter discussie staat. Verweerder dient dan ook vast te stellen dat verzoeker niet in concreto ingaat op de door verweerder gedane beoordeling. Het volstaat niet om de inhoud van geschonden geachte wets- en reglementaire bepalingen alsook algemene beginselen van behoorlijk bestuur op te sommen, te herinneren aan de documenten die werden neergelegd en vervolgens te poneren dat deze elementen moeten volstaan om de identiteit aan te tonen.

Verzoeker kan inderdaad geen geldig paspoort of reistitel voorleggen, zonder aan te tonen dat hij hieraan niet kan voldoen, waardoor hij niet voldoet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie. Hij maakt geenszins aannemelijk dat verweerder op kennelijk onredelijke wijze heeft vastgesteld dat het recht op verblijf dient te worden geweigerd. De hoedanigheid van vluchteling staat verzoeker kennelijk niet in de weg over een geldige reistitel te beschikken, zoals supra

aangetoond. De blote bewering van verzoeker dat hij geen andere mogelijkheid heeft om zijn identiteit aan te tonen dan aan de hand van een verlopen Duits document is dan ook onjuist.

5. Waar verzoekende partij in zijn betoog nog verwijst naar het arrest Zambrano van het Hof van Justitie van 8 maart 2011, dient verweerder op te merken dat dit arrest stelde dat artikel 20 VWEU aldus moet worden uitgelegd dat het zich ertegen verzet dat een lidstaat aan een staatsburger van een derde staat, die zijn kinderen van jonge leeftijd, burgers van de Unie, ten laste heeft, het recht van verblijf ontzegt in de lidstaat waar deze kinderen verblijven en waarvan zij de nationaliteit bezitten, en hem bovendien een arbeidsvergunning weigert, aangezien dergelijke beslissingen de betrokken kinderen het effectieve genot van de belangrijkste aan de status van burger van de Unie ontleende rechten ontzeggen. In casu heeft de verwerende partij geen uitspraak gedaan over de vraag of verzoekende partij het kind al dan niet ten laste heeft en evenmin heeft zij verzoekende partij een arbeidsvergunning geweigerd.

Verzoekende partij, die zijn identiteit niet bewezen heeft door het voorleggen van een geldig identiteitsdocument, kan er zich niet toe beperken louter te verwijzen naar voormeld arrest opdat uw Raad zou kunnen aannemen dat de handelwijze van verwerende partij het effectieve genot van de belangrijkste aan de status van Unieburger ontleende rechten van het minderjarig Belgisch kind in het gedrang brengt.

Verzoeker kan zich niet dienstig beroepen op arrest 131/2024 van het Grondwettelijk Hof. Dit arrest stelt dat de vereiste voor ouders van een Belgisch minderjarig kind om een geldig identiteitsdocument voor te leggen niet onverkort kan gelden zonder enige tempering. Dit neemt niet weg dat in het arrest van het Grondwettelijk Hof nergens kan worden gelezen dat een deugdelijk bewijs van de identiteit van de aanvrager niet langer vereist zou zijn. Het Grondwettelijk Hof stelt enkel dat de betrokkene moet worden toegelaten zijn identiteit met andere, alternatieve, middelen aan te tonen. Verzoeker kan evenwel niet overtuigen dat hij in het kader van zijn gezinsherenigingsaanvraag een stuk heeft neergelegd dat een (alternatief) bewijs zou vormen van zijn identiteit.”

2.11. De verwerende partij herneemt in haar nota met opmerkingen haar standpunt uit de bestreden beslissing en meent dat verzoeker zich niet kan beroepen op het arrest van het Grondwettelijk Hof. In zoverre de verwerende partij hieraan toevoegt dat verzoeker er niet in slaagt om een stuk neer te leggen, merkt de Raad op dat uit deze *a posteriori*-replik niet kan worden opgemaakt waarom deze Duitse documenten niet als een begin van bewijs van verzoekers identiteit zouden kunnen worden aanvaard. Het is ook onduidelijk waarom verzoeker zich niet zou kunnen beroepen op het arrest van het Grondwettelijk Hof dat wel degelijk op zijn situatie als ouder van een minderjarig Belgisch kind betrekking heeft.

2.12. Verzoeker heeft een schending aannemelijk gemaakt van het zorgvuldigheidsbeginsel in samenhang met artikel 40ter, §2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet, zoals uitgelegd door het Grondwettelijk Hof in zijn arrest van 21 november 2024 (GwH 21 november 2024, nr. 131/2024).

Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond. De overige aangevoerde onderdelen van het middel behoeven thans geen verdere bespreking nu zij niet tot een ruimere nietigverklaring kunnen leiden.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 13 november 2025 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 251 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig mei tweeduizend zesentwintig door:

F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN